

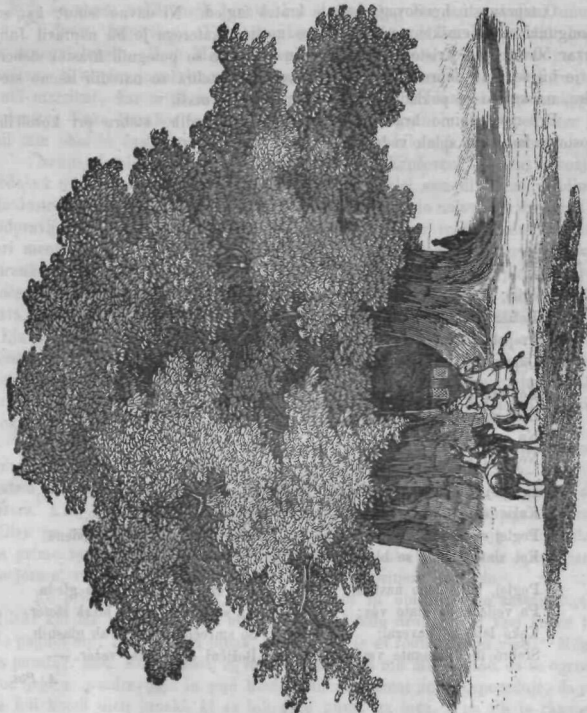
Orjaško drevo.

ralj mej evropskimi drevesi je orjaški hrast, ki doseže starost do 2000 let.

Stari Germani so pod košatim hrastom bogu Vodanu darovali.

Ko je sveti Bonifacij prišel na Nemško ter ondu sveto vero oznanoval, lotil se je sekati hrastovo drevo. Pagani so z grôzo gledali, kdaj bode bog grôma udaril takega hudobneža, ki si upa skruniti paganom sveto drevo. Ali

Bonifacij, ne zmeneč se za pagane in njihovega boga, seka in seka dalje, veter zašumi po hrastu in zvrne se velikan. Pagani videč, da se oznanovalec svete vere ne zgodi nič žalega, verojeli so njegovim besedam. Iz lesa posekanega hrasta je Bonifacij zgradil cerkev in jo posvetil sv. Petru.

Še stojé tu in tam po naših gozdih taki velikani a zeló so redki. Pri-poveduje se, da na Francoskem blizu mesta Saintes v okraji Charente stoji

tak velikan. Visok je preko 18 metrov a pri tleh ima v obsegu malo ne 9 metrov. V pritličnem duplu tega orjaškega drevesa napravili so iz pletenine in praproti prav lično izbico, tri in pol metra globoko in blizu do 3 metre visoko. Svetlobo dobiva izba skozi okni, ki ste nalašč v ta namen v drevo vsekani. V sredi izbe je miza, okolo katere ima dvanajst ljudi dovolj prostora. Pravijo, da je to drevo vže preko 2000 let staro.

A tudi drugod se še dobé taki velikani. Tako n. pr. se vidi v Courfaire na Švicarskem hrastovo drevo, katerega deblo ima 10 metrov v obsegu.

O trpežnosti hrastovega lesa le kratek izgleđ. Ni davno temu, kar so Mongunci na Nemškem našli sledove mostú, katerega je bil napravil Julij Cezar 50 let pred Kristom čez reko Ren. Iz vode so potegnili hrastov steber, ki je bil še prav dobro ohranjen. Iz lesa tega stebra so naredili leseno stoljce, na katero se poklada mašna knjiga pri sv. maši.

Pri nas rabimo hrastov les za doge pri sodih, stebre pri kozoleih, mostove, ladije in sploh vodne stavbe.

Božično drevesce.

I.

Oglej, o dete, sredi sobe
Božično tam stoji drevó;
Prepolna soba je svetlobe
Odprto zdi se mi nebó.

Kot angeli lepó veseli
Zdaj zapustili bi svoj ráj,
Na zemljo k tebi prihiteli
Nebeški kazat ti sijàj. —

Le glej, te svečice prekrasne
Kako lepó ti vse goré;
Poglej — žarove njih prejasne
Kot zlato solnce se blesté. —

Poglej, kakó lepo nastlali,
Po vejicah so zlato véz;
Kakó lepó so povezali
Srebró in dijamante vmés.

In to, o dete, vse je záte,
Ker angel si mej angeli,
O zdaj tekó ti ure zlate
Nad tabo Bog se veselí.

II.

Na sredi gozda v tihem kraji
Zelena smrečica stóji,
Prepolna bléska je — svetlobe
Glej, svečice sto na njej gorí.

Kakó lepó snežinke bele
Po vejicah nastlane so,
Krog njih pa svečice ledene
Od angelov prižgane so.

In gózd zamaknen tiho gleda
Na smrečico — nje blésk stotér,
Sè smrečico v molitvah glasnih
Božični slavi zdaj večér. —

A. Pín.

